

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2013r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Marek Szymanowski (spr.)

Sędziowie: SA Bohdan Bieniek

SA Piotr Prusinowski

Protokolant: Agnieszka Charkiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 grudnia 2013 r. w B.

sprawy z odwołania P. J. oraz B. R. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o ustalenie podlegania ubezpieczeniom społecznym

na skutek apelacji wnioskodawcy P. J. oraz B. R. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 16 stycznia 2013 r. sygn. akt IV U 2807/12

I. **oddala apelacje,**

II. **zasądza od P. J. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.**

Sygn. akt III AUa 332/13

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z dnia 10 października 2012 roku, wydaną na podstawie przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 roku, Nr 205, poz. 1585 ze zm.) stwierdził, iż B. R. (2) od dnia 23 sierpnia 2012 roku nie podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowemu chorobowemu i wypadkowemu jako pracownik u płatnika składek P. J..

B. R. (2) i P. J. złożyli odwołania od powyższej decyzji, wnosząc o jej zmianę i ustalenie, iż B. R. (2) była zatrudniona przez P. J. na podstawie umowy o pracę oraz podlegała z tego tytułu ubezpieczeniom społecznym.

Sąd Okręgowy w Olsztynie po rozpoznaniu powyższych odwołań wyrokiem z dnia 16 stycznia 2013 roku oddalił je. Sąd Okręgowy ustalił, że B. R. (2) zam. w B. jest matką K. J. (1) i teściową P. J.. Zainteresowana od marca 2012 roku otrzymywała zasiłek dla bezrobotnych. P. J. od stycznia 2012 r. jest na wojskowej emeryturze. Otrzymuje świadczenie w wysokości 1697,68 zł miesięcznie. Dnia 11 czerwca 2012r. zawarł umowę o pracę z N. M. w Szwajcarii za wynagrodzeniem netto (...) franków szwajcarskich. Tytułem wynagrodzenia otrzymał łącznie

następujące kwoty: czerwiec-2438,75 CHF, lipiec-3465,20 CHF, sierpień-3675,20 CHF, wrzesień-3906,55 CHF, październik-3906,55 CHF, listopad-3906,55 CHF, grudzień-4038,85 CHF. Z otrzymanego wynagrodzenia na rzecz żony K. miesięcznie przekazywał od 626 do 3590,50 EUR. K. J. (1) prowadzi działalność gospodarczą projektowanie i aranżacja wnętrz. Z uwagi na wyjazd męża do pracy za granicę i konieczność sprawowania opieki nad trójką dzieci, działalność tą od dnia 1 września 2012 roku zawiesiła. Zainteresowana B. R. (2) dotychczas dorywczo pomagała małżonkom J. w opiece nad dziećmi. Wówczas zamieszkiwała u córki J. R., która wynajmuje mieszkanie położone przy ulicy (...) składające się z dużego pokoju i aneksu kuchennego. W związku z zamiarem zawarcia umowy o pracę zainteresowana w dniu 22 sierpnia 2012 roku przeszła przeszkolenie bhp w Ośrodku Szkolenia Ustawicznego w B. i badania lekarskie stwierdzające zdolność do pracy na stanowisku pomoc domowa i opiekunka do dzieci. W dniu 23 sierpnia 2012 roku B. R. (2) i P. J. podpisali umowę o pracę na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy za wynagrodzeniem w kwocie 1.500 złotych miesięcznie. Do obowiązków pracownika należała opieka nad małym dzieckiem z orzeczeniem o niepełnosprawności oraz wykonywanie podstawowych obowiązków domowych, takich jak przygotowywanie posiłków oraz drobne prace domowe. W dniu 25 sierpnia 2012 roku zainteresowana podczas jazdy rowerem przewróciła się i doznała potłuczenia twarzy oraz złamania lewej ręki. Do Wojewódzkiego Szpitala (...) w O. została przyjęta w tym samym dniu i w dniu 28 sierpnia 2012 roku przeszła operację lewej ręki. Lekarzowi przeprowadzającemu wywiad w dniu 25 sierpnia 2012 roku podała, iż jest bezrobotna. W chwili badania nie miała zaświadczenia o ubezpieczeniu. Z historii choroby z dnia 31 sierpnia 2012 roku wynika, iż jako potwierdzenie ubezpieczenia Szpital otrzymał dokument (...) z dnia 1.08.2012 roku. Osobą zatrudniającą B. R. (2) jest P. J.. Wobec tego, iż pracuje w Szwajcarii i do Polski przyjeżdża co kilka miesięcy w jego imieniu pracodawcę reprezentuje żona K. J. (1). Mając na uwadze powyżej ustalony stan faktyczny, Sąd Okręgowy wskazał, że zgodnie z art. 22 kodeksu pracy przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca - do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem. Analizując stosunek prawny w niniejszej sprawie, Sąd I instancji zwrócił uwagę na fakt, iż między pracownikiem B. R. i pracodawcą P. J. istnieje najbliższy stosunek powinowactwa. Natomiast pomiędzy pracownikiem i reprezentującą pracodawcę K. J. (1) oraz wnukiem istnieje najbliższy stosunek pokrewieństwa. Z umowy zawartej przez strony wynikało, iż praca B. R. miała być świadczona w mieszkaniu córki i zięcia i na rzecz tych najbliższych osób. Z uwagi na specyfikę stosunków rodzinnych trudno sobie wyobrazić, aby między tymi osobami istniał podporządkowany stosunek pracy. W tym konkretnym przypadku, to zięć i córka byłiby przełożonymi matki. Podporządkowanie wiąże się z wykonywaniem poleceń i obowiązkami przewidzianymi w kodeksie pracy. W myśl § 1 art. 100 k.p. pracownik jest obowiązany wykonywać pracę sumiennie i starannie oraz stosować się do poleceń przełożonych, które dotyczą pracy, jeżeli nie są one sprzeczne z przepisami prawa lub umową o pracę. W tym zakresie Sąd Okręgowy powołał się na orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia z dnia 19 września 2003 r. II UK 41/03 i z dnia 1 września 2009 r. I UK 94/09 LEX nr 551057. Już z powyższych względów opieka nad wnukiem i pomoc w gospodarstwie domowym w mieszkaniu córki i zięcia, zdaniem Sądu Okręgowego nie czyni stosunku prawnego stosunkiem pracy. Wskazanie przez B. R. (2) lekarzowi przeprowadzającemu wywiad, iż jest osobą bezrobotną, zdaniem Sądu I instancji wskazywało, że zainteresowana nie uważała, że jest pracownikiem, lecz nadal osobą bezrobotną. Wnioskodawczyni przedstawiła także zaświadczenie o ubezpieczeniu (...) z dnia 1 sierpnia 2012 roku, a nie od aktualnego pracodawcy P. J.. Sąd Okręgowy uznał, że sytuacja majątkowa P. J. umożliwiała wypłatę wynagrodzenia B. R. w kwocie 1.500 złotych miesięcznie, a sytuacja rodzinna małżonków J. uzasadniała zatrudnienie pomocy w opiece nad dziećmi i przy wykonywaniu obowiązków domowych. Pomoc taka może być także świadczona za wynagrodzeniem stanowiącą podstawę do objęcia ubezpieczeniem społecznym, lecz nie na podstawie umowy o pracę. Z tytułu ubezpieczenia w związku z pobieraniem zasiłku dla bezrobotnych, zainteresowana miała prawo do świadczeń związanych z chorobą, a także do innych świadczeń związanych z niezdolnością do pracy przewidzianych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Jednakże ta okoliczność nie mogła przesądzać o istnieniu stosunku pracy. Mając powyższe na uwadze, zdaniem Sądu Okręgowego, czynność prawna polegająca na zawarciu umowy o pracę była nieważna w świetle art. 83 k.c. w zw. z art. 300 k.p. Stąd też zainteresowana B. R. (2) nie podlegała obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu jako pracownik na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych. W tym stanie rzeczy Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

B. R. (2) oraz P. J. zaskarżyli powyższy wyrok apelacjami, kwestionując ustalenia faktyczne dotyczące przyjęcia, iż zawarta przez nią z P. J. umowa o pracę była umową pozorną.

Z treści obu apelacji wynikało, iż skarżący wnoszą o zmianę zaskarżonego wyroku i poprzedzającej go decyzji i ustalenie, iż B. R. (2) była zatrudniona przez P. J. na podstawie umowy o pracę oraz podlegała z tego tytułu ubezpieczeniom społecznym.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i na ich podstawie wywiódł trafne wnioski. Sąd Apelacyjny w całości aprobuje stanowisko Sądu Okręgowego wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i ustalenia poczynione przez Sąd Okręgowy przyjmuje za swoje. W niniejszej sprawie sporna okazała się kwestia, czy B. R. (2) podlegała ubezpieczeniom społecznym jako pracownik na podstawie umowy o pracę z dnia 23 sierpnia 2012 zawartej z P. J..

Zgodnie z postanowieniami umowy zawartej w dniu 23 sierpnia 2012 roku B. R. (2) miała pracować w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku pomocy domowej i opiekunki do dziecka. W trakcie wykonywania pracy do obowiązków B. R. należała w szczególności opieka nad małym dzieckiem z orzeczeniem o niepełnosprawności oraz wykonywanie podstawowych obowiązków domowych takich, jak przygotowanie posiłków oraz drobne porządki domowe. B. R. (1) otrzymywała wynagrodzenie miesięczne w wysokości 1.500 złotych.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że dążenie do uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego jako cel podjęcia zatrudnienia, nie świadczy o zamiarze obejścia prawa, jeżeli umowa o pracę jest faktycznie realizowana (tak wyrok Sądu Najwyższego Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 6 marca 2007 roku, I UK 302/2006, LexPolonica nr 1423863, Gazeta Prawna (...) str. A6, OSNP 2008/7-8 poz. 110). Taki pogląd jest ugruntowany w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który konsekwentnie podtrzymuje stanowisko, że chęć uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego, jako motywacja do podjęcia zatrudnienia, nie świadczy o zamiarze obejścia prawa, a dążenie kobiety ciężarnej do uzyskania przez zawarcie umowy o pracę ochrony gwarantowanej pracowniczym ubezpieczeniem społecznym nie może być uznane za zmierzające do dokonania czynności sprzecznej z prawem albo mającej na celu jego obejście, jeżeli umowa ta prowadzi do faktycznej realizacji zatrudnienia spełniającego cechy stosunku pracy (zob. np. wyroki z: 13 maja 2004 roku II UK 365/2003 Monitor Prawniczy 2006/5 str. 260; 25 stycznia 2005 roku II UK 141/2004 OSNP 2005/15 poz. 235; 28 kwietnia 2005 roku I UK 236/2004 OSNP 2006/1-2 poz. 28; 9 sierpnia 2005 roku III UK 89/2005 OSNP 2006/11-12 poz. 192; 24 stycznia 2006 roku I UK 105/2005 LexPolonica nr 398342; 14 lutego 2006 roku III UK 150/2005 LexPolonica nr 1022525; 30 maja 2006 roku II UK 161/2005; 2 czerwca 2006 roku I UK 337/2005 Wokanda 2006/12 str. 29; 8 stycznia 2007 roku I UK 207/2006 LexPolonica nr 1348865).

Analizując materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie, w tym w szczególności zeznania w charakterze stron P. J. i B. R. (1) oraz zeznania K. J. (1) należy wskazać, że okoliczności zatrudnienia wnioskodawczyni dawały podstawy do twierdzenia, że umowa zawarta przez strony była umową pozorną (art. 83 k.c. w związku z art. 300 k.p.c.).

Należy się zgodzić z twierdzeniami apelujących, iż w przepisach prawa nie ma przeciwwskazań do zatrudniania osób bliskich w ramach stosunku pracy (art. 8 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych). Jednakże nie wyklucza to kompetencji organu ubezpieczeń społecznych do weryfikowania deklarowanego tytułu ubezpieczenia społecznego (art. 68 pkt 1 i 2 tej ustawy), zwłaszcza gdy ustalenie to dotyczy osoby bliskiej (matki) (por. wyrok SN z 18 maja 2006 r. II UK 164/2005 LexPolonica nr 1287666). W konsekwencji przyjmowano, iż zawarcie umowy o pracę między osobami bliskimi nie prowadzi do powstania obowiązku ubezpieczenia społecznego pracownika, jeżeli praca nie była rzeczywiście wykonywana (wyrok z dnia 13 lipca 2005 r. I UK 296/2004 Monitor Prawniczy 2006/16 str. 887).

W niniejszej sprawie zaistniały okoliczności faktyczne obiektywnie uzasadniające zatrudnienie B. R. w charakterze opiekunki do dziecka K. J. (2) (ur. w (...) roku). Przede wszystkim P. J. pracuje stale zagranicą, jego żona prowadzi działalność gospodarczą i oboje małżonkowie mają na utrzymaniu łącznie troje dzieci (oprócz K., T. - urodzonego w (...) roku i M. urodzonego w (...) roku). Starsze dzieci chodzą do przedszkola, zaś najmłodsza córka ma stwierdzony stopień niepełnosprawności i wymaga opieki w domu. Jednocześnie B. R. (2) od lutego 2012 roku pozostawała bez pracy, miała przyznane prawo do zasiłku dla bezrobotnych. Mając na uwadze sytuację rodzinną i życiową małżonków J., zrozumiałe jest, iż potrzebowali oni pomocy w pracach domowych i do opieki nad dziećmi. Nie ulegało także wątpliwości, iż sytuacja materialna małżonków pozwalała na zatrudnienie opiekunki z wynagrodzeniem 1.500 złotych miesięcznie. Jednakże same przyczyny zatrudnienia B. R., jakkolwiek usprawiedliwione, nie mogą uzasadniać automatycznego stwierdzenia, iż rzeczywiście świadczyła ona pracę w ramach zawartej umowy.

Przede wszystkim zasadnie Sąd Okręgowy zwrócił uwagę na kwestię podania przez B. R. (2) lekarzowi po wypadku w dniu 25 sierpnia 2012 roku, iż jest osobą bezrobotną. Należy się zgodzić z twierdzeniami zawartymi w apelacji, że w wywiadzie wpisano nieprawidłowe nazwisko córki ubezpieczonej (nazwisko panięskie, zamiast aktualnie używanego), stwierdzenie, że mieszka sama (podczas, gdy miała mieszkać z drugą córką J.). Jednakże okoliczności te nie mogą potwierdzać, że także wskazanie, iż jest bezrobotna, było nieprawidłowe. Dane zawarte w wywiadzie (k. 31) zostały podane przez ubezpieczoną bezpośrednio po wypadku, spontanicznie, a zatem należy uznać, iż B. R. (2) nie miała czasu i możliwości przemyślenia swoich odpowiedzi. Zdaniem Sądu Apelacyjnego prawidłowo Sąd Okręgowy uznał, iż twierdzenia zawarte w wywiadzie były prawdziwe. Nazwisko panięskie córki wnioskodawczyni podała odruchowo, podobnie jak pozostałe dane. Dodatkowo B. R. (2) w czasie niniejszego postępowania twierdziła, że zajmowała się dzieckiem K. J. (1), a mieszkała u drugiej córki – J., która wynajmowała mieszkanie (pokój z kuchnią). Trudno dać wiarę takim twierdzeniom ubezpieczonej, zwłaszcza z uwagi na fakt, iż wynajmujący nie wiedział o fakcie zamieszkiwania B. R. w jego mieszkaniu. Powyższe okoliczności, jak trafnie uznał Sąd Okręgowy, mogą prowadzić do wniosku, iż B. R. (2) rzeczywiście nie wykonywała pracy na podstawie umowy zawartej przez strony. Jednakże niezależnie od powyższych ustaleń, należało także przeanalizować umowę o pracę zawartą przez strony pod kątem istnienia cech stosunku pracy.

W tym miejscu należy podkreślić, że praca w ramach stosunku pracy jest wykonywana w ścisłym reżimie pracowniczym. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, dla stosunku pracy właściwe są następujące cechy: 1) pracownikiem jest osoba fizyczna, która zobowiązuje się do pracy w zamian za wynagrodzenie, 2) przedmiotem umowy ze strony pracownika jest samo pełnienie (wykonywanie) pracy, 3) przy wykonywaniu której nie jest on obciążony ryzykiem realizacji zobowiązania, 4) pracownik obowiązany jest on świadczyć pracę osobiście, 5) będąc w realizacji zobowiązania podporządkowanym pracodawcy (wyrok SN z 18 maja 2006 r. II UK 164/2005 LexPolonica nr 1287666). Z obowiązku pracodawcy, polegającego na zgłoszeniu do ubezpieczenia społecznego pracowników (zatrudnionych), należy wysnuć wniosek, iż przesłankę nawiązania stosunku ubezpieczenia oraz wynikające z tego stosunku prawo do świadczeń stanowi nie samo zawarcie umowy o pracę, lecz zatrudnienie, bowiem wykonywanie pracy - a nie samo zawarcie - w ramach stosunku pracy zgodnie z ustawą z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS i ustawą z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych uprawnia do świadczeń z przewidzianych w wyżej wymienionych przepisach (wyrok SN z dnia 13 lipca 2005 r. I UK 296/2004 Monitor Prawniczy 2006/16 str. 887). Oznacza to także, że zobowiązanie pracownika powinno polegać na wykonywaniu pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz do świadczenia wynagrodzenia przez pracodawcę (art. 22 kp). Chociaż - według art. 11 k.p. - dla nawiązania stosunku pracy niezbędnymi - a według art. 26 kp wystarczającymi - są zgodne oświadczenia woli pracodawcy i pracownika, to nie jest możliwe nabycie w wyniku tej tylko czynności prawnej prawa do świadczeń z ubezpieczenia społecznego. W świetle tego nie jest istotne, czy strony zawierające umowę o pracę miały realny zamiar wzajemnego zobowiązania się - przez pracownika do świadczenia pracy, a przez pracodawcę do dania mu pracy i wynagrodzenia za nią, lecz to, czy taki zamiar stron został w rzeczywistości zrealizowany (wyrok z dnia 13 lipca 2005 r. I UK 296/2004; wyrok SN z 18 maja 2006 r. III UK 32/2006).

W niniejszej sprawie szczególnie należy zwrócić uwagę na brak elementu podporządkowania w umowie zawartej przez strony. B. R. (2) zawarła umowę ze swoim zięciem, wcześniej także pomagała, choć okazjonalnie, małżonkom w zajmowaniu się dziećmi. Zdaniem Sądu Apelacyjnego tak bliskie więzi rodzinne i uczuciowe stoją na przeszkodzie podporządkowaniu w reżimie pracowniczym. K. J. (1) w swoich wyjaśnieniach (k. 15) podała, że nie mogła podpisać z matką umowy aktywizacyjnej, gdyż chodziło nie tylko o opiekę nad dzieckiem, ale także o wykonywanie dodatkowo pomocy domowej. Jednakże należy wskazać, że umowa aktywizacyjna jest umową zbliżoną do umowy zlecenia, nie posiada cech umowy o pracę wskazanych powyżej. Natomiast dla skorzystania z przywileju bycia pracownikiem potrzebne jest ściśle przestrzeganie zasad z art. 22 k.p.. Za podporządkowanie pracownika pracodawcy uważa się zarówno podporządkowanie organizacyjne jak i osobowe. Warunki świadczonej przez B. R. (2) pracy wskazują na jej podporządkowanie organizacyjne, poprzez powierzenie obowiązków, polegających na opiece nad dzieckiem i wykonywaniu prac domowych. Jednakże brak było osobistego elementu podporządkowania.

Sąd Apelacyjny uzupełnił materiał dowodowy zgromadzony w sprawie i zażądał z Powiatowego Urzędu Pracy w B. całości akt dotyczących B. R.. Z dokumentacji przedstawionej przez Urząd wynikało, iż B. R. (2) od dnia 1 sierpnia 2013 roku ponownie uzyskała status osoby bezrobotnej z prawem do zasiłku. Przed zatrudnieniem u P. J. pracowała w P.H. (...) od dnia 1 lutego 1995 roku do dnia 29 lutego 2012 roku. Zasadniczo dokumentacja z Urzędu Pracy potwierdza ustalenia faktyczne dokonane w sprawie przez Sąd Okręgowy i nie wskazuje na nowe okoliczności, niewzięte dotychczas pod uwagę.

Stąd też mając na uwadze materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie, Sąd Okręgowy prawidłowo uznał, że realizowana przez strony umowa pozbawiona była cech stosunku pracy, brak było bowiem elementu podporządkowania pracownika pracodawcy. Dodatkowo okoliczności zawarcia umowy – mieszkanie B. R. u drugiej córki, podanie u lekarza, że jest osobą bezrobotną – wskazywały, iż w rzeczywistości zawarta przez strony umowa o pracę nie była realizowana.

Odnosząc się natomiast do zarzutów dotyczących naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. i błędnych ustaleń faktycznych, należy wskazać, że ocena wiarygodności i mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części dotyczącej ustalenia faktów, tj. rozstrzygnięcia spornych kwestii na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia się z dowodami. Powinna odpowiadać regułom logicznego myślenia wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wniosku i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego będące wyznacznikiem granic dopuszczalnych wniosków i stopnia prawdopodobieństwa ich przydatności w konkretnej sytuacji. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, to taka ocena dowodów nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 § 1 k.p.c., choćby dowiedzione zostało, że z tego samego materiału dałoby się wysnuć równie logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego wnioski odmienne. W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i ocenił materiał dowodowy zgromadzony w sprawie zgodnie z wymogami określonymi w art. 233 § 1 k.p.c.

Wobec powyższego należało się zgodzić z Sądem Okręgowym, który po przeprowadzeniu postępowania dowodowego wskazał, że w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie ma podstaw do stwierdzenia, iż B. R. (2) podlegała pracowniczym ubezpieczeniom społecznym na podstawie umowy zawartej w dniu 23 sierpnia 2012 roku.

W tym stanie rzeczy, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w punkcie I wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego na rzecz strony pozwanej za drugą instancję, Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98, 99 i 105 § 1 k.p.c. w zw. z § 11 ust. 2 i § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 roku, Nr 163, poz. 1349 ze zm.), obciążając nimi P. J. w całości. Sąd Apelacyjny miał na uwadze sytuację finansową B. R. (1), aktualnie zarejestrowanej jako bezrobotna i P. J., który osiąga stałe dochody z pracy zagranicą, pozwalające na uiszczenie kosztów zastępstwa procesowego organu rentowego za drugą instancję.